

Üfle Sönsün Divane

– GülsenTunçka · 13 Mart 2013

Nakış olduğum tende, leylaklarım açmışken
Naz evimin doruğu, sevildikçe salınan
Tan yıldızı koynuma, asumandan kaçmışken
Yine efkârım figan, buğusundan alınan

Çeşmi siyah gözleri, can yanmaz mı bakışa
Firuze taşı gönlüm, el vurdukça renk saçar
Gönül gönülden yangın, yâr kanmıyor yakışa
Mevsimsiz şahlı güller, yedi verenim açar

Gecemin Yelda'sına, ipekten atlas serdim
Pembe yanak gamzeler, inciden seçmiş gibi
Muhabbet bağdaş kurup, gönlümce yâre erdim
Ziyan etmem gülüşün, tebessüm içmiş gibi

Yâr güfitemin perisi, beste olup duruldun
Sanki zümrüdü Anka, doğup dönsün pervane
Gönlümden nazı içip, ahestece kuruldun
Kızıl rengi soldurmam, üfle sönsün divane

Aşkın süt nefesini, salıyorken yellerim
Bala banan heceler, dudaklardan dökülsün
Ellerinin hazzını, alıyorken ellerim
Mihmanına serildim, yalan dilim sökülsün